



# Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

**י"ב אב**

**מסכת נגעים פרק י**

נתקת טהור הוא, והיו נגעת ההו אותו סימן שהיה לו ט (ט) שיהיה בו נתק כגריס ונתק כל ראשו, שפרח הנקת בכל הראש, והוא בין שהוחלקו בשער צהב בין שהוחלט בפסיון, דכבולוה הפריחה מטהרת, דכתיב (שם ט) ואיש כי נקרט ראשו קרת הוא טהור הוא, ומתכותו ואיש ילפין דגם כזוון הרי הוא טהור כגנרטי כלו.

הראש והזקן אינו מעכבין זה את זה, שאם נקרט הראש אפילו לא נקרט הזקן, טהור. וכן אם נקרט הזקן ולא נקרט הראש, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר מעכבין זה את זה. אמר רבי שמעון וזין הוא שמעבין אינו מעכבין זה את זה, מה אם עור הפנים ועור הכשר נגנעי עור כשר, שיש דבר והזקן מסיק ביניהם, ושעני הראש אינו מטמא בבהרת, ואפילו הכי מעכבין זה את זה, כשרפח כבילו, אבל לא על הפנים, והראש והזקן שאין דבר אחר מסיק ביניהם אינו דין שיעכבו זה את זה. הראש והזקן אין מצטרפין זה עם זה, אם היה כפזי גריס בראש וחצי גריס בזקן במקום שמתחברים, אין מצטרפין, ואין פושין מזה לזה, אם יש נתק בראש סמוך לזקן או בזקן סמוך לראש ופשה לתוך חברו, אינו חשוב פשוט, שצאנמר (סם ט) "צרת הראש או הזקן", מלמד שהם חשויים שנים. איזה הוא זקן, מה הפרק של לחי מהצד ולמטה, והצד העליון של לחי, זה פיקה של גזרת, ואיך מודד את הפנים מוחתן חוט מאן לאון, מן החוט ולמעלה הראש, מן החוט ולמטה זקן. הפרחת והגבחת שתייהם בראש, שמתחבר שקרוב כלפי פנים. נקרא גבחת. וכלפי אחוריו נקרא פרוחת. ושם במקום שנקרא אינו עתיד עוד לגדל שער. (ה) הפרחת והגבחת

מטמאות בשני שבועות, דכתיב (שם טז) "מקראה צרעת עור כשר", מה מראה עור כשר בשני שבועות, אף כאן בשני שבועות. (וכן בשני סמינים במחיה או בפשיון, וכן באחד מארבע מראות הבהרת, דכתיב (שם טז) "צרת פשוט היא", צרעת, מלמד שמטמאה במחיה. פורחת, מלמד שמטמאה בפשיון. (ואם אין בו אחד מארבע מראות, אינו טהור), ומדכתבית היה בידו מניט, מלמד שאינו מטמא בשער לבן. איזה היא קרחת, דכתיב (שם טז) "ואם לא נגעה פיהו, ובה אפילו בידו אדם, אפילו אכל נשם, מין סם שהאכלו אינו מגדל שער, או סך נשם, או שהיה לו מכה שאינה ראויה לגדל שער שמקומו נשפע צלקת. איזה היא קרחת, פרוש מה גבול שנקרא קרחת. מן הקדקד השופע לאחוריו עד פיקה של צואר, הינו חיליא ראשונה של צואר. איזה היא גבחת, מן הקדקד השופע למינו עד כנגד שער מלמעלה, פרוש עד שער שלמעלה מן המצח (ולאשר) לזאפקי שער גבות עינים. הקרחת והגבחת אינן מצטרפות זו עם זו ואינן פשוט זה לזה, דכתיב (שם טז) "וכי יהיה קרחתו או בגבחתו", מדכתב "או" מלמד שאין מצטרפות. ומינון שאין פשוט, דכתיב (שם טז) "קרחתו או בגבחתו", מדכתב או לחלק. רבי יהודה אומר את שני ביניהן, בין קרחת לגבחת אין מצטרפות, ואם לאו הרי אלו מצטרפות.

1) שני נתקים זה בצד זה, ויש בכל אחת מהן כגריס, ושטה של שער שחור מספקת ביניהם וחותקת אותה לשמים. נפרץ השטה ממקום אחד, טמא. דברי פשה הנקת, וכן שנפרץ בסוף שבוע ראשון בין בסוף שבוע שני, ואפילו לאחר הפטור, נפרץ משני מקומות, הניו שנפרץ למעלה ולמטה, טהור, דברי השערות והשחרות באצבע והם מבוצרות בתוך הנקת, ובמבוצרות גם שער שחר שקדם הנקת מציל. כמה תהא הפרצה בנפרץ משני מקומות, מקום שתי שערות, הינו כל פרצה צרף שהיא בה מקום שתי שערות, דכתיב חשיבו השערות שבין שתי הפרצות מבוצרות, אבל נפרץ ממקום אחד אפילו כגריס, טמא. שאין שער שחר מבצר בתוך הנקת, כיון שלא נפרץ משתי מקומות, קלעיל. 2) שני נתקים זה לפנים מזה, שהיה נתק כגריס ושטה של שער מספקת ביניהם מסיב, ונתק כגריס נפרץ כל השער מקיב מבחוץ, ומיין ממקום אחד, טמא הפנימי, שהיה פשה, והשער שחר בצדו ואינו טהור, לוחלו, אבל נתק החיצון טהור, דברי שער מבצר לוחלו. נפרץ משני מקומות, טהור גם הפנימי, שנשעו שתייהן נתק אחד, וחבוקו שתי שערות שחרות מבוצרות. כמה תהא הפרצה בשני מקומות מקום שתי שערות, בכל פרצה שתי שערות, והא דאמרין נפרץ במקום אחד טמא, הינו קפוחות כגריס, אבל אינו נפרץ ממקום אחד כגריס, טהור, דברי נתק אפילו בנפרץ כגריס, אבל לעיל בנפרץ כגריס, אף דכתיב לשערות הראש מצד אחד דבוקות לשערות הראש שפרוחין לנגע. (ח) מי שהיה בו נתק ובו שער צהב טמא, בין שבוע ראשון בין שבוע שני, ואפילו לאחר הפטור, נולד לו שער שחר, טהור, אף על פי שהלך לו שער שחור, טהור, כיון שנטהר השער צהב שעה אחת, וכן טמא, אף על פי ששער השער שחר אחר, כך דכתיב (ט) "נרפא נקרת טהור הוא", אבל אם התלטיט בפסיון, לא, רבי שמעון בין יהודה אומר משום רבי שמעון, כל נתק שטה שעה אחת אין לו טמאה לעולם, כל פסיון וכנס או שער שחר וטהור, ובין שהתלטיט בשער צהב או שער שחר וטהור והלך השער שחור, או מה ששנס הנקת חזר ונגשה נתק, ואפילו לאחר שהלך שער שחור, או שנטל שער צהב אחר, כיון שטהר הנקת שוב אין לו טמאה, רבי שמעון אומר כל שער צהב שטהר שעה אחת, כגון דהוה קאים השער צהב בשעה שקבא שער שחור, אין לו טמאה לעולם אפילו הלך שער השחור, אבל אם בא שער צהב אחר, או פשה אחר שהלך השחור, טמא. מן פרש היר"ב.

והי"ט מביא בשם הרמב"ם פרוש אחר, דזה דכל סימן טמאה שטהר שעה אחת שוב אינו מטמא בנתק זה, כלו אם היה בו שער צהב שעה שחור שוב אין שער צהב, אפילו שקבא אחר שנטל השער שחור, מטמא בנתק זה, כל פסיון או החלט בפסיון בא שער שחור וטהור, שוב אין נגע לו מטמא בפסיון, אבל בשער צהב יכול לטמא, וכן בטמא בשער צהב ונטהר בשער שחר והלך נטמא בפסיון, ודיק מקרא (שם י) "נרפא

**משניות מבוארות**

**מסכת נגעים פרק יא**

**י"ב אב**

אם היה אדם עם ופשה ודקרק, טמא, וילפי מדכתב (שם טז) "יהיה" ולא כתיב והיו, מלמד שמצטרפין אדם עם הירק לפשוט, אם נשתנה ופשה, נשתנה ולא פשה, כגון שהיה מתחלה ודקרק כגריס, ולבסוף כטוב פשה ונגשה גדול כלעיל, והרי האדם והפשוט והפסיון דין כאילו לא נשתנה, ונגע שפשה צרף שרפה, ושלש פשה

צרף הקגר שני, דלא נקרא הפך אלא בהנפרץ לנגע טהור, רבי יהודה אומר יצאת קצתה בתחלה, דסובר דחשיב קנשתנה לנגע אחר. נגע העומד בעיניו בראשו, ולא נגעוהו כעין מראיתו, וכאם מקום הפך ולא קחה מראיתו, מן הבגד שנה דהיו נגעת ומעט מן הבגד עמו, דכתיב (שם טז) "ורכסו את אשר בו הנגע", ויסגיר, העומד בשני, אינו שוקר ומדד שערותיו על שבוע שני ישורו, וכן הפושש בהו ובהו, בין בהקגר האהב בין בהקגר שני ישורו, אבל תהנה בשניה שהיה מראיתו חזק ולפי שהקסירו כהה המראה קצת, רבי ישמעאל אומר יכסו ויסגיר, אבל כהה בסוף שבוע ראשון, ונתקמים אומרים אינו זקוק לו, פרוש הרי הוא טהור לגמרי. הנהה בראשו אם בסוף שבוע ראשון והפך המראה מנגע חזק לנגע ביטוי, יכסו ויסגיר, מנגע חזק לנגע מנגע במקמת (שם טז) "ויסגיר ויסגיר" שכתבת בידה (שם טז) "כאש" ויסגיר, בעיניו, הינה בשני אם שבוע שני קחה הנגע, קורעו ושורפו מן שערות וצרף מסלית לתפול חתיכת בגד, על מקום הקרע, דכתיב (שם טז) "ואם

**פרק יא** מדיני נגעי בגדים, הנוקד לעיל פרק ג משנה ז (א) כל הבגדים מטמאין בנגעים חוץ משל עכ"ם, לאחוריו של עכדים נשים וקטנים שמטמאין בנגעים, ואפילו על גר חושב, ובלבד שיהיו בגדים של צמר ופשתים, דכתיב (שם טז) "בבגד צמר או פשתים". הולקח בגדים

**פרק יא א** כל הבגדים מטמאין בנגעים, חוץ משל נגרים. הלוקח בגדים מן הנגרים, יראו בתחלה, ועורות הים אינן מטמאין בנגעים. חבר להם מן הגדל בארץ, אפילו חוט, אפילו משיחה, דבר שהוא מקבל טמאה, טמא: ב צמר וצמר וצמר רחלים שטרפן זה בזה, אם רב רבי הגמלים, אינם מטמאין בנגעים. אם רב מן הרחלים, מטמאים בנגעים. מחצה למחצה, מטמאין בנגעים. וכן העורות והבגדים הצבועים, אין מטמאין בנגעים. הבתים, בין צבועים בין שאינן צבועים, מטמאין בנגעים, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, העורות כבתים. רבי שמעון אומר, הצבועים בידי שמים, מטמאין. ובידי אדם, אינן מטמאין: ד בגד, ושתי צבוע ועגרו לבן, עגרו צבוע ושתיו לבן הכל הולך אחר הנראה. הבגדים מטמאין בירקרק שבירקנים, ובאדם שאדם. היה וירקרק ופשה אדם, ופשה וירקרק, טמא. נשתנה ופשה, נשתנה ולא פשה, כאילו לא נשתנה. רבי יהודה אומר, יראה בתחלה: ה העומד בראשו, יכסו ויסגיר. העומד בשני, ישורף. הפושש בהו ובהו, וירקרק בתחלה, רבי ישמעאל אומר, יכסו ויסגיר. אומרים, אינו זקוק לו. הנהה בראשו, יכסו ויסגיר. הנהה בשני, שוקרעו ושוורף מה שקרע. וצרף מסלית. רבי חנניה אומר, אינו צריך מסלית: 1 חזר נגע לבגד, מציל את המטלית. חזר למטלית, שורף את הבגד. הטולה מן המסגר בקטורה, חזר נגע לבגד, שורף את המטלית. חזר למטלית, הבגד הראשון ישורף, והמטלית תשמש את הבגד השני בסימניו:

צבועי בדי שמים, אין מטמאין בנגעים, דכתיב (שם טז) "בבגד צמר או בבגד פשתים", מה פשתים כפרותו שאין הדרף לצבוע, אף בגד צמר כפרותו, למעטי צבועין בידי אדם, ובידי שמים ילפין מדכתב (שם טז) "לפשתים ולצמר" מה פשתים לבן, ואפילו צבוע, ויר"מ סבר דבערו גם הדין בו, דכתיב דכתיב (שם טז) "בבגד או בעור" שדינו טהור צמר. הבתים בין צבועים אפילו בידי אדם, בין שאינן צבועים, מטמאין בנגעים, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר נשורות כבתים, ואפילו צבועים בידי אדם מטמאים בנגעים, דדריש (שם טז) "או בעור" לרבות את הצבועים, ואף חלקתו אינו לומר שבעור חזק צמר ופשתים. רבי שמעון אומר עורות הצבועים בידי שמים מטמאין ובידי אדם אין מטמאין, ודרש דתשוב אחד (שם טז) אומר "בבגד", וכתוב אחד (שם טז) אומר "או בעור", לחלקן. לבית מחלק בין צבועי בדי שמים לצבועי בדי אדם. כתוב בתורה (שם טז) "או בשער או בערב", שתי נקרא החושים המשוכין לארץ הבגד, והערב נקרא חוט הנכנס לתוך השתי. (ד) בגד ששתיו צבוע חטים של שתי של צבועין, ואינו מטמא, וערב חוטי הערב לבן, ונטמא, או אם ערבו צבוע ושתיו לבן, הכל הולך אחר הנראה, דאם הניבוע נראה אינו מטמא אף הלא, וכן להיפך טמא אף הצבוע, ושתייהם נראין... דורך לכל כשתם בגדים הערב נראה יותר, ככרים וקטנות וישתי נראה יותר, והכל לפי האמנות. הבגדים מטמאין בירקרק שביקרו, והיו שוקרעו ושוורף מה שקרע, מן חזק מאלו, מן חזק עוף המסגר וסוק או הניץ של דקל, ובאדם שאדם, כצבוע וזריתו יפה שבדם. היה נגע וטמא כגריס והקסירו ולבסוף שבוע ופשה אדם אם יכסו וירקרק, וכן